

Arrest

nr. 318 586 van 16 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X, wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LENS
Montoyerstraat 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en advocaat B. LENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 13 november 2023 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op dezelfde dag.

Op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gelden hun verzoeken ook voor Z. A., hun vergezellende minderjarige kind.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 november 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 2 februari 2024.

1.3. Op 26 februari 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen 'niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)'. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij N. A. (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.(...) A.(...), verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten, etnisch Arabier te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd geboren op (...) 1979 in Zakareb, gelegen in de Syrische provincie Idlib. Daar groeide u samen met uw negen broers en acht zussen op bij uw ouders. In de periode tussen 1998 en 2001 vervulde u uw legerdienst als bewaker vlakbij de Turkse grens. Nadat u deze militaire dienst beëindigde verhuisde u naar de stad Homs, waar u in 2002 in het huwelijksbootje stapte met A.(...) A.(...) (CG (...)B; ov-nummer (...)). In 2015 kregen jullie samen een dochter, Z.(...) A.(...) (ov-nummer (...)). Na uw legerdienst ging u verder aan de slag als arbeider. Nadat het conflict in Syrië uitbarstte, verhuisde u in 2012 samen met uw echtgenote naar de hoofdstad Damascus.

Op het einde van 2012 verlieten u en uw echtgenote omwille van de aanhoudende oorlog het land. Jullie trokken naar Libanon, waar jullie vervolgens gedurende twee jaar verbleven in Tripoli. Vervolgens reisden jullie op het einde van 2014 via Algerije naar Marokko. Daar vestigden jullie zich in Rabat, ook de rest van uw familie en schoonfamilie deed dat. In 2017 besloten u en in de hoop op een beter leven om naar Europa te reizen. Via de Spaanse enclave Melilla konden jullie een asielaanvraag indienen op 25 augustus 2017. Na een verblijf van 40 dagen in een opvangcentrum aldaar werden jullie overgebracht naar het Spaanse vasteland. Op 13 november 2018 kregen u en uw echtgenote vervolgens door de Spaanse autoriteiten de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het leven in Spanje was voor jullie allerm minst eenvoudig en jullie kenden aanzienlijke problemen op vlak van huisvesting. Aanvankelijk brachten jullie enkele nachten door op hotel. Toen jullie geen eigen woning vonden konden jullie in de hoofdstad Madrid gedurende enkele maanden voor onderkomen terecht in een moskee. Hierna belandden u, uw echtgenote en jullie dochter in een tentenkamp in een park samen met enkele andere Syrische families. U kon inkomsten voorzien door aan de slag te gaan in een supermarkt, maar dit werk bleek niet geheel stabiel en bracht ook niet zo heel veel geld in het laatje. Uiteindelijk slaagde u erin om via een kennis een kamer te regelen. U en uw gezin vonden zo gedurende enkele maanden onderdak. Hierna trokken jullie naar Barcelona, maar daar belandden jullie opnieuw op straat. Tot wel vijf of zes keer wendde u zich tot een sociale dienst met de vraag om hulp, maar men kon u niets bieden. De penibele situatie begon te wegen op uw gezin en veroorzaakte voor uw dochter, die tevens niet naar school ging, stress gerelateerde klachten zoals haaruitval. Na ongeveer anderhalf jaar besloten jullie om Spanje te verlaten. U en uw gezin reisden naar Frankrijk, waar jullie vervolgens bijna vier jaar verbleven in andermaal niet geheel stabiele omstandigheden. Via uw halfzus en neven en nichten die in België wonen, werd u op de hoogte gesteld van de mogelijkheden en voorzieningen die in dit land aan vluchtelingen worden geboden, hetgeen u en uw echtgenote deed beslissen om door te reizen. Op 13 november 2023 dienden u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Spanje vrezden u en uw echtgenote opnieuw op straat te belanden en opnieuw in hachelijke levensomstandigheden terecht te komen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw echtgenote de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, jullie identiteitskaarten, jullie familieboekje, uw militair boekje, documentatie betreffende de beëindiging van uw legerdienst, uw Libanees rijbewijs, een politieaangifte betreffende het verlies van jullie paspoorten in Spanje, jullie Spaanse verblijfsvergunningen en enkele medische documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt naar voren dat u bepaalde medicatie neemt om uw slaap te bevorderen, daar u te maken zou krijgen met een vorm van slapeloosheid. Echter betreffen dit louter blote beweringen die u niet staft met objectieve documentatie en/of attesten. Hoe dan ook verliep het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u tevens meegedeeld dat u steeds mocht aangeven wanneer u een vraag niet begreep of wanneer u het antwoord op een vraag niet wist (CGVS, p. 1). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat u de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor uw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 18).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, met name uw verklaringen, de door u voorgelegde verblijfsvergunningen en de objectieve informatie in uw administratief dossier (CGVS, p. 10; zie kopieën verblijfsvergunningen in de groene farde van het administratief dossier; Eurodac Search Result d.d. 13/11/2023 & Eurodac Marked Record d.d. 14/11/2023), blijkt dat u en uw gezinsleden reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje. Deze vaststelling, aldus dat u en uw partner alsook uw dochter de subsidiaire beschermingsstatus kregen toegekend, wordt door u in wezen niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds

bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd zou zijn met erg precare en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van huisvesting, onderwijs voor uw dochter en algemene sociale bijstand (CGVS, p. 10-11, p. 14; CGVS echtgenote, p. 9-10), moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Spanje u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is (CGVS, p. 15). Uit het geheel aan uw verklaringen mag blijken dat u zich gedurende uw verblijf van ongeveer anderhalf jaar in Spanje, waarin u aan het werk was, een stuk of vijf keer zou hebben ingezet om uw levenssituatie en die van uw gezin aan te kaarten en te verbeteren (CGVS, p. 10, p. 14-15). U zou enkele keren zonder het nemen van enige afspraak zijn binnengewandeld en u zou dan ter plekke een woning hebben gevraagd, doch zonder succes. Daarnaast zou u zich een enkele keer tot een humanitaire organisatie hebben gewend. Gezien de door u geschetste levensomstandigheden waarin uw gezin zou hebben vertoefd, maar die u in wezen op geen enkele manier aantoont, kan dit toch als eerder beperkt worden beschouwd en kan dit niet worden gezien als bevestiging dat u werkelijk alles in het werk zou hebben gesteld om uw rechten te doen gelden. De ernst van deze pogingen wordt daarenboven ondermijnd door de vaststelling dat u eigenlijk zowaar niet de naam kan weergeven van de instanties waartoe u zich zou hebben gericht. Ook uw echtgenote blijkt zowaar geheel niet op de hoogte van de concrete stappen die u in Spanje zou hebben gezet, zij kan geen enkele informatie weergeven over de organisaties waarbij u te rade zou zijn gegaan (CGVS echtgenote, p. 10-12). Doorheen het persoonlijk onderhoud komt in wezen niet bepaald naar voren dat u en uw echtgenote ruime inspanningen zouden hebben geleverd en werkelijk verscheidene zaken hebben ondernomen om een leven in Spanje uit te bouwen (CGVS, p. 16-17). Zo hebben jullie bijvoorbeeld nooit de moeite ondernomen om de taal te leren (CGVS, p. 10-11). Hoewel kan worden aangenomen dat jullie zelfverklaard analfabetisme bepaalde zaken kan bemoeilijken en een werkelijke uitdaging kan vormen, kan dit hoegenaamd niet als uitzonderlijke verschoningsgrond worden aanvaard. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat jullie wel de weg hebben gevonden naar de Spaanse autoriteiten met betrekking tot het verlies van jullie paspoorten en dat jullie toen zonder meer zorgvuldig zijn geholpen (CGVS, p. 17).

De vaststelling dat er in uw hoofde en voornamelijk die van uw minderjarige dochter mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw slaapproblemen en de stress gerelateerde klachten die uw dochter ondervindt zoals haaruitval (CGVS, p. 17), doet aan voorgaande vaststellingen géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Daarbij mag blijken dat jullie in Spanje nooit enige hulp hebben gezocht wat betreft medische en/of psychologische bijstand, waardoor u bezwaarlijk kan voorhouden dat dergelijke hulpverlening in uw land van asiel niet voorhanden zou zijn of u niet beschikbaar zou worden gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten zijn niet bij machte om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jullie identiteitsdocumenten betreft, u en uw echtgenote legden jullie Syrische

identiteitskaarten en familieboekje voor en u daarbij nog een kopie van uw paspoort, dient te worden gesteld dat jullie identiteit, nationaliteit en onderlinge familieband in deze niet worden betwist. Evenmin wordt aangaande de verblijfsvergunningen in twijfel getrokken dat jullie in Spanje internationale bescherming en bijbehorend verblijf genieten. Ook uw legerdienst en het beëindigen ervan staan in deze beslissing niet ter discussie. Uw rijbewijs, dat u in 2014 in Libanon hebt bekomen, wordt als niet relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de Spaanse politieaangifte die jullie deden na het verlies van jullie paspoorten, kan nog worden gesteld dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat jullie door de Spaanse autoriteiten bewust niet of onvoldoende zouden zijn geholpen of dat jullie rechten er niet zouden worden gerespecteerd – wel integendeel. Evenmin mag uit de medische documenten die jullie voorleggen blijken dat er wat u en uw gezin betreft sprake zou zijn van een uitzonderlijke kwetsbaarheid of dat jullie zich in Spanje voor de gestelde gezondheidsproblemen en stressklachten niet zouden kunnen wenden tot de gezondheidszorg aldaar (zie tevens supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag teruggestuurd worden naar Syrië omdat u in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.”

1.3.2. De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekende partij A. A. (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.(...) A.(...), verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten, etnisch Arabier te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd geboren op (...) 1983 in de stad Homs, gelegen in de gelijknamige Syrische provincie. Daar groeide u samen met uw drie broers en uw zus op bij uw ouders. In 2002 trouwde u met N.(...) A.(...) (CG (...); ov-nummer (...)). Samen kregen jullie in 2015 een dochter, Z.(...) A.(...) (ov-nummer (...)).

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot N.(...) A.(...) (CG (...)):

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat uw verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen voor uw echtgenoot. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner (CGVS, p. 9; CGVS echtgenoot, p. 13) en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van echtgenoot N.(...) A.(...) (CG (...)) die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag teruggestuurd worden naar Syrië omdat u in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de beroepen gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 33 van de richtlijn 2013/23/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van artikel 20.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5, 48/9 en 57/6, § 3, lid 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betwisten de analyse van de commissaris-generaal en poneren een vrees op ernstige schade in Spanje die de vorm aanneemt van een onmenselijke en vernederende behandeling voor hen en voor hun minderjarig kind.

Na de uiteenzetting van de aangevoerde rechtsbepalingen, gaan verzoekende partijen in op diverse punten, waarbij zij achtereenvolgens hun ongeschoold profiel, hun psychologische kwetsbaarheid, hun nood aan bijzondere procedurele noden, hun precaire (verblijfs)situatie in Spanje, hun gebrek aan toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, arbeidsmarkt en onderwijs voor hun minderjarige dochter. Verzoekende partijen betwisten daarbij de motieven van de bestreden beslissingen en benadrukken dat zij overigens niet langer over een geldige verblijfsvergunning beschikken. Zij hekelen dat de commissaris-generaal hierover niet motiveert in de bestreden beslissingen. Zij citeren nog uit diverse rapporten aangaande de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Spanje, verwijzen naar rechtspraak van de Raad en besluiten dat zij zich in een situatie van extreme onzekerheid bevonden, onafhankelijk van hun wil en persoonlijke keuzes en zich bijgevolg in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie bevonden die hen niet in staat stelde om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en dat zij persoonlijk werden behandeld op een manier die onverenigbaar is met hun grondrechten in Spanje. Verzoekende partijen onderstrepen in dit verband nog het belang van het kind. Verzoekende partijen merken tevens op dat bijgevolg hun vrees voor vervolging ten aanzien van hun land van herkomst, Syrië, dient te worden getoetst.

Verzoekende partijen vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift volgend bijkomend stavingstuk: een schoolattest van Z. N. d.d. 27 februari 2024 (stuk 3).

3.2.2. De commissaris-generaal heeft in antwoord op de beschikking van de Raad van 19 juni 2024 waarbij in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan beide partijen werd gevraagd actuele landeninformatie voor te leggen met betrekking tot de situatie van personen met internationale bescherming in Spanje een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 12) neergelegd op 16 juni 2024 waarbij wordt

verwezen naar volgend rapport, waarnaar een internetlink wordt toegevoegd: “*Country Report: Spain. Update 2023*” gepubliceerd door AIDA/ECRE van 30 mei 2024. Hieraan wordt het volgende toegevoegd:

“Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Spanje, is verwerende partij van oordeel dat algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Spanje waarop verwerende partij acht mag slaan, op zich niet toelaten om te concluderen dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verwerende partij heeft evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Verwerende partij stelt vast dat uit de bestreden beslissing genoegzaam kan blijken dat verzoekende partij niet tegemoetkomt aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en daaraan verbonden cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Europees Hof van Justitie. Verwerende partij verwijst hiertoe naar het geheel van de overwegingen in de genomen beslissing, waarin wordt volhard.”

Verzoekende partijen hebben in antwoord op de beschikking van de Raad van 19 juni 2024 waarbij in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan beide partijen werd gevraagd actuele landeninformatie voor te leggen met betrekking tot de situatie van personen met internationale bescherming in Spanje een aanvullende nota neergelegd op 24 juni 2024, waarin eveneens wordt verwezen naar het “*Country Report: Spain. Update 2023*” gepubliceerd door AIDA/ECRE van 30 mei 2024. Voor het overige hernemen verzoekende partijen in de aanvullende nota delen van hun verzoekschrift en de daarin opgenomen informatie.

3.2.3. Op 5 november 2024 maken verzoekende partijen, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota aan de Raad over (rechtsplegingsdossier, stuk 18) waaraan zij volgende bijkomende stavingstukken voegen:

- een foto van een attest van psychologische begeleiding van verzoeker *d.d.* 24 mei 2024;
- een foto van een verslag van een opname op Algemene en Vasculaire Heelkunde in hoofde van de verzoekster *d.d.* 28 mei 2024;
- een foto van een medisch certificaat aangaande verzoeker *d.d.* 20 april 2024;
- een foto van een opname op Algemene en Vasculaire Heelkunde in hoofde van verzoekster *d.d.* 28 mei 2024;
- een foto van een consultatie van Z. A. – de minderjarige dochter van verzoekende partijen – op de afdeling Kindertandheelkunde op 24 april 2024.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

3.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. In de bestreden beslissingen wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekende partijen de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat aan verzoekende partijen geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend.

Hiertoe staat in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker te lezen als volgt: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Uit het persoonlijk onderhoud komt naar voren dat u bepaalde medicatie neemt om uw slaap te bevorderen, daar u te maken zou krijgen met een vorm van slapeloosheid. Echter betreffen dit louter blote beweringen die u niet staft met objectieve documentatie en/of attesten. Hoe dan ook verliep het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u tevens meegedeeld dat u steeds mocht aangeven wanneer u een vraag niet begreep of wanneer u het antwoord op een vraag niet wist (CGVS, p. 1). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat u de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor uw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 18).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In hoofde van verzoekster overweegt de commissaris-generaal als volgt: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Dat de commissaris-generaal de ernstige psychologische problemen van verzoekende partijen als vaststaand beschouwt, zoals zij thans betogen in voorliggend verzoekschrift, kan gelet op voormelde overwegingen dan ook niet worden aangenomen.

Verzoekende partijen benadrukken in hun verzoekschrift voorts dat zij zeer weinig scholing genoten, analfabeet zijn en dat zij een kwetsbaar profiel hebben, waarmee de commissaris-generaal diende rekening te houden. Zij merken hierbij op dat zij lijden aan ernstige psychologische problemen ten gevolge van hun moeilijke ervaringen waarvoor zij medische documenten voorleggen en hekelen dan ook dat de commissaris-generaal zich noch in de manier waarop de vragen werden gesteld tijdens de persoonlijke onderhouds, noch bij de beoordeling van de verzoeken rekening heeft gehouden met hun kwetsbaar profiel. Verzoekende partijen verduidelijken in dit verband dat verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat hij zichzelf als depressief beschouwt en dat hij in België ook eindelijk medisch wordt behandeld. Verder benadrukken verzoekende partijen hun zorgen om de toestand van hun kind, dat psychisch zwaar getroffen is door hun leven in Spanje en stress gerelateerde haaruitval heeft gekend. Verzoekende partijen verwijzen in dit kader naar het belang van het kind en betreuren dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat er in hun hoofde geen nood was aan bijzondere procedurele maatregelen.

Verzoekende partijen slagen er met dit betoog in het voorliggend verzoekschrift evenwel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven van de bestreden beslissingen. Ten onrechte trachten zij met dit betoog immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van een gebrek aan scholing en psychologische problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zouden zijn (geweest) om in het kader van de procedure van hun verzoeken om internationale bescherming hun asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat hen niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

De Raad merkt in dit verband evenwel op dat uit de documenten die verzoekende partijen voorleggen (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 9; en de stukken gevoegd bij aanvullende nota d.d. 5 november 2024, rechtsplegingsdossier, stuk 18) niet blijkt dat de (psycho-)medische problemen van verzoekende partijen van die aard zouden zijn (geweest) dat deze hen ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Zo wordt in de stukken aangaande Z. A. – de minderjarige dochter van verzoekende partijen – enkel melding gemaakt van het feit dat haar bloedafname er geruuststellend uitziet en dat de arts vermoedt dat de haaruitval die zij heeft ervaren puur stress gerelateerd is, alsook dat Z. A. werd gezien op de afdeling kindertandheelkunde en er een behandeling volgde. Uit de medische stukken aangaande verzoekster blijkt dan weer enkel dat zij voor een abces werd behandeld op 28 mei 2024 onder algemene verdoving. De medische stukken die betrekking hebben op verzoeker maken gewag van het feit dat er voor hem psychologische begeleiding is opgestart eind maart 2024 en er tegen 24 mei 2024 reeds drie gesprekken hadden plaatsgevonden. Verder wordt er in het medisch certificaat van 20 april 2024 enkel, en dit slechts op algemene wijze, verwezen naar het feit dat verzoeker lijdt aan een depressie, insomnia en "oorlogsgebeurtenissen en ballingschap" ("*événements de guerre et exil*") en dat verzoeker hiervoor medicatie krijgt en psychiatrische opvolging noodzakelijk is. Nergens blijkt daarbij dat of op welke wijze deze problemen nader zouden zijn onderzocht of vastgesteld. Evenmin wordt in deze stukken ook maar enige uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoekers psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op zijn dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in deze attesten enige melding gemaakt van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zouden bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Gelet op het voorgaande wordt in de neergelegde attesten nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekende partijen hun deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekende partijen laten daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperken er zich namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar hun kwetsbaar profiel ten gevolge van de ernstige psychologische problemen die zij zouden kennen. Zij tonen daarbij echter niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op hun verklaringen, laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen kunnen te dezen bezwaarlijk volstaan met hun algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met en geen flexibiliteit heeft getoond ten aanzien van hun voorgehouden kwetsbaarheid.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekende partijen van deze beweerde problemen bovendien zelf geen melding maakten in de 'Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ' die werden ingevuld op 16 november 2023. Op de vraag of er volgens hen bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van hun verhaal of hun deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordden zij immers ontkennend (zie 'Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ d.d. 16 november 2023, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouden op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofde van verzoekende partijen worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekende partijen niet in staat zouden zijn geweest om de kernelementen van hun verzoeken op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekende partijen, noch de advocaat die hen bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van hen er aanhaalde dat van verzoekende partijen, al dan niet omwille van psychische problemen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. In tegendeel laat de advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud van verzoeker optekenen dat verzoeker heel duidelijke verklaringen heeft afgelegd, waar hij verder wijst op de (psychologische) problemen zoals hiervoor vermeld (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 18-19). Daarenboven vroegen en ontvingen verzoekende partijen een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden en formuleerden zij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekende partijen worden geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden, zodat zij heden bezwaarlijk ernstig kunnen voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door de beweerde psychische problemen, dan wel dat zij slechts beknopte antwoorden konden geven tijdens deze onderhouden.

De Raad merkt voorts op dat een desgevallend gebrek aan scholing en analfabetisme niet met zich meebrengt dat verzoekende partijen niet de capaciteiten zouden hebben om op een samenhangende manier te kunnen vertellen over de gebeurtenissen die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten. Van een verzoeker om internationale bescherming die in een ander land bescherming wenst te krijgen, mogen samenhangende verklaringen over zulke gebeurtenissen worden verwacht. Hieraan wordt toegevoegd dat elke verzoeker om internationale bescherming onderhevig is aan een zekere mate van stress maar dat uit de vragenlijsten en de notities van de persoonlijke onderhouden die zich in het administratief dossier bevinden, niet blijkt dat deze interviews niet op een normale manier zouden zijn verlopen of dat spanning of angst bij verzoekende partijen hen zouden hebben verhinderd om op bepaalde vragen te antwoorden.

Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

3.3.4. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

- (i) verzoekers genieten reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje en halen onvoldoende concrete elementen aan die de niet-ontvankelijkheid van hun verzoeken in de weg staan;
- (ii) een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd kunnen worden op verschillende vlakken, zonder persoonlijke ervaringen aan te halen om dit te concretiseren, volstaat niet om het vermoeden te weerleggen met betrekking tot de eerbiediging van hun grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige

bescherming in Spanje; de mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid doen hieraan geen afbreuk;

(iii) verzoekende partijen tonen niet op overtuigende wijze aan dat zij ernstige pogingen hebben ondernomen om hun rechten te doen gelden in Spanje en het lijkt erop dat zij hun weg hebben gevonden naar de Spaanse autoriteiten met betrekking tot het verlies van hun paspoorten en zij toen zorgvuldig werden geholpen;

(iv) uit hun verklaringen en hun gedrag blijkt dat moet worden besloten dat zij het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd wordt, niet weerleggen; er zijn geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 54/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden in de weg staan;

(v) verzoekende partijen leggen geen documenten neer die tot een andere conclusie leiden.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen houdend niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat), op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die internationale bescherming genieten in Spanje, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoekers toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Spanje, te weerleggen.

Dit kunnen verzoekende partijen slechts door concreet aan te tonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Spanje tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden

bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van de verzoeken, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Spanje verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekende partijen niet aantonen dat de bescherming die hen in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekende partijen een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje.

3.3.6. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen een internationale beschermingsstatus hebben ontvangen in Spanje, met name dat hen de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend.

Verzoekende partijen poneren in hun verzoekschrift en aanvullende nota dat in de bestreden beslissingen niet wordt gepreciseerd of hun verblijfsvergunning nog geldig is en betogen dat hun verblijfsvergunning, die werd verkregen op 13 november 2018 en 5 jaar geldig was, thans verstreken is. Verzoekende partijen zijn derhalve van mening dat zij niet langer genieten van een bescherming in Spanje. Ze verwijzen in hun verzoekschrift naar het AIDA-rapport van 2023 en naar artikel 42 van de Spaanse Asielwet waarin de gevallen worden opgesomd betreffende de beëindiging van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijzen in hun aanvullende nota van 24 juni 2024 tevens naar het AIDA-rapport van mei 2024.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen in Spanje op 25 augustus 2017 een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend en dat hen op 13 november 2018 internationale bescherming werd toegekend (administratief dossier, documenten DVZ, Eurodac Marked Hit van 13 november 2023; Eurodac Marked Record van 14 november 2023; 'Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken' verzoeker + verzoekster, d.d. 11 november 2023, vraag 23).

De Raad wijst er voorts op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Spanje hebben verlaten of dat zij niet in het bezit zijn van hun verblijfsvergunningen, kan – in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift lijken te impliceren – niet worden afgeleid dat verzoekende partijen er niet langer over internationale bescherming beschikken. Indien verzoekende partijen van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun verblijfsstatuut of vragen hebben bij de geldigheid van de documenten, komt het hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen of stellen dat er geen garantie is dat zij bij terugkeer nog internationale bescherming genieten, volstaat niet. Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Louter verwijzen naar AIDA-rapporten waar de verschillende redenen voor de beëindiging van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus worden opgesomd, die *a priori* niet van toepassing zijn op verzoekende partijen, volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekende partijen andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te verkrijgen.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Spanje nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje en dat zij er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden (kunnen) genieten.

3.3.7. Vervolgens wijst de Raad erop dat het aan de begunstigden van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben bekomen, door er onder meer werk te vinden, onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet op overtuigende wijze uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partijen. Verzoekende partijen maken immers niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om onder

meer huisvesting, tewerkstelling, onderwijs, gezondheidszorg of andere ondersteuning te kunnen krijgen in Spanje. Het komt in dit verband bovendien hen toe om de middelen die het recht en hun status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput zoals door de commissaris-generaal terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Zo wordt het volgende vastgesteld:

“Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Spanje u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is (CGVS, p. 15). Uit het geheel aan uw verklaringen mag blijken dat u zich gedurende uw verblijf van ongeveer anderhalf jaar in Spanje, waarin u aan het werk was, een stuk of vijf keer zou hebben ingezet om uw levenssituatie en die van uw gezin aan te kaarten en te verbeteren (CGVS, p. 10, p. 14-15). U zou enkele keren zonder het nemen van enige afspraak zijn binnengewandeld en u zou dan ter plekke een woning hebben gevraagd, doch zonder succes. Daarnaast zou u zich een enkele keer tot een humanitaire organisatie hebben gewend. Gezien de door u geschetste levensomstandigheden waarin uw gezin zou hebben vertoefd, maar die u in wezen op geen enkele manier aantoont, kan dit toch als eerder beperkt worden beschouwd en kan dit niet worden gezien als bevestiging dat u werkelijk alles in het werk zou hebben gesteld om uw rechten te doen gelden. De ernst van deze pogingen wordt daarenboven ondermijnd door de vaststelling dat u eigenlijk zowaar niet de naam kan weergeven van de instanties waartoe u zich zou hebben gericht. Ook uw echtgenote blijkt zowaar geheel niet op de hoogte van de concrete stappen die u in Spanje zou hebben gezet, zij kan geen enkele informatie weergeven over de organisaties waarbij u te rade zou zijn gegaan (CGVS echtgenote, p. 10-12). Doorheen het persoonlijk onderhoud komt in wezen niet bepaald naar voren dat u en uw echtgenote ruime inspanningen zouden hebben geleverd en werkelijk verscheidene zaken hebben ondernomen om een leven in Spanje uit te bouwen (CGVS, p. 16-17). Zo hebben jullie bijvoorbeeld nooit de moeite ondernomen om de taal te leren (CGVS, p. 10-11). Hoewel kan worden aangenomen dat jullie zelfverklaard analfabetisme bepaalde zaken kan bemoeilijken en een werkelijke uitdaging kan vormen, kan dit hoegenaamd niet als uitzonderlijke verschoningsgrond worden aanvaard. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat jullie wel de weg hebben gevonden naar de Spaanse autoriteiten met betrekking tot het verlies van jullie paspoorten en dat jullie toen zonder meer zorgvuldig zijn geholpen (CGVS, p. 17).”

De Raad merkt op dat bijgevolg niet kan worden gesteld dat de Spaanse autoriteiten de rechten van verzoekende partijen niet zouden hebben geëerbiedigd. Verder tonen verzoekende partijen niet aan dat de Spaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoekende partijen de nodige ondersteuning te bieden om hen zo op weg te zetten naar integratie in de Spaanse samenleving. Door louter te volharden in hun verklaringen aangaande de pogingen die zij hebben ondernomen en de blote stelling te poneren dat zij hun best hebben gedaan gezien hun situatie en zij telkens persoonlijk slachtoffer zijn geworden van moeilijkheden en tekortkomingen in Spanje, kan niet worden besloten dat verzoekende partijen door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten geen werk, huisvesting, sociale bijstand of onderwijs voor hun dochter zouden hebben gevonden. Evenmin kan hieruit worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat waren om te voorzien in de meest elementaire behoeften en dat dit negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien gaf verzoeker toe dat hij zonder enige afspraak een woning ging vragen bij de Spaanse autoriteiten en dat hij zich verder niet heeft geïnformeerd over hoe hij steun kon ontvangen in Spanje (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 15). Tevens blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat zij slechts eenmalig naar een school gingen voor hun dochter en te horen kregen dat zij moesten wachten (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 10). Door in het verzoekschrift te verwijzen naar het feit dat Z. A. in België scholing volgt sinds 31 januari 2024 in het Nederlands (verzoekschrift, stuk 3, schoolattest d.d. 27 februari 2024), werpen verzoekende partijen hier geen ander licht op. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat zij, behoudens financiële hulp te hebben gevraagd aan een liefdadigheidsstichting, eenmalig langs te gaan bij een dokter en in het kader van het verlies van hun paspoorten, geen enkele poging ondernamen om op enig ander vlak hulp te verkrijgen van de Spaanse autoriteiten of een organisatie (administratief dossier, CGVS verzoeker, p. 14-16).

Verzoekende partijen verwijzen in voorliggend verzoekschrift en in hun aanvullende nota van 24 juni 2024 naar landeninformatie die stelt dat de Spaanse overheid te kort schiet in de opvang en opvolging van vreemdelingen aan wie de internationale beschermingsstatus werd toegekend, zowel op vlak van gezondheidszorg, toegang tot onderwijs, tewerkstelling als huisvesting. Daar uit de beschikbare

landeninformatie – die wel degelijk ook door de verwerende partij wordt aangeleverd in tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift betogen – niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, volstaat een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje evenwel niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekende partijen in gebreke blijven. In de bestreden beslissingen wordt terdege onderstreept dat verzoekende partijen wat hun situatie als statushouders in Spanje betreft, geen voldoende concrete ervaringen doen gelden.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden die zijn verbonden aan hun status toegekend in Spanje. Door op algemene wijze te stellen dat zij kwetsbare profielen zijn en te verwijzen naar de psychologische problemen van voornamelijk verzoeker (depressie en insomnia) en hun minderjarige dochter (stress gerelateerde haaruitval), tonen verzoekende partijen immers niet aan dat hun voorgehouden bijzondere kwetsbaarheid het voor hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (*Ibid.*, *Ibrahim* e.a., randnummer 93 en *Jawo*, randnummer 95). Dat verzoekende partijen “*niet over al hun cognitieve vermogens*” zouden beschikken zoals zij poneren in hun verzoekschrift, kan geenszins worden gevolgd. Hoger (zie punt 3.3.3.) werd in dit verband immers reeds geoordeeld dat noch uit de medische attesten, noch uit het administratief dossier, noch uit de verklaringen van verzoekende partijen kan blijken dat de cognitieve vermogens van verzoekende partijen door de door hen aangehaalde psychologische problemen zouden zijn aangetast. Daarbij werd geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken niet kon blijken dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekende partijen hun deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken. Bijgevolg kunnen verzoekende partijen evenmin worden gevolgd waar zij aanvoeren dat deze verklaarde problemen zouden maken dat zij hun rechten in Spanje niet zouden kunnen doen gelden. De Raad wijst er in dit verband overigens op dat verzoekende partijen, behoudens de bewering dat zij één enkel doktersbezoek hadden waarbij hen gevraagd zou zijn geweest om een attest te tonen waarover zij niet beschikten (administratief dossier, CGVS verzoekster, p. 11), nooit enige hulp hebben gezocht wat betreft medische en/of psychologische bijstand. Verzoekende partijen tonen dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige gezondheidszorg.

In zoverre verzoekende partijen in dit kader nog verwijzen naar het belang van het kind in hoofde van hun minderjarige dochter, dient erop gewezen dat verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen op welke wijze de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met het hoger belang van het kind. In dit verband benadrukt de Raad vooreerst dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden en procedures voorziet voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder blijkt uit het voorgaande dat verzoekende partijen evenmin aantonen dat hun minderjarige dochter bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terecht zou komen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al zou de situatie gekenmerkt worden door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim* e.a.”, overweging 91).

Gelet op het voorgaande maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje.

3.3.8. Gelet op het voorgaande kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd in zoverre zij in het verzoekschrift stellen dat er geen individuele beoordeling van hun zaak is gebeurd of dat geen rekening zou zijn gehouden met hun persoonlijke situatie.

3.3.9. De Raad wijst er nog op dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Spanje, betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate

waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Spaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Verzoekende partijen kunnen dus niet in alle redelijkheid stellen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien hebben verzoekende partijen evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekende partijen maken bijgevolg niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend, kunnen stellen.

Waar verzoekende partijen menen dat de commissaris-generaal geen onpartijdig en objectieve analyse heeft gemaakt, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad in het verzoekschrift is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

3.3.10. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de pertinente motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige (niet-medische) documenten die zij voorleggen, zodat deze onverminderd overeind blijven. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft de (psycho-)medische attesten kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger is komen vast te staan in punten 3.3.3. en 3.3.7.

Uit schoolattest van 27 februari 2024 kan enkel blijken dat de minderjarige dochter van verzoekende partijen van 31 januari 2024 tot minstens 27 februari 2024 voltijds onderwijs heeft gevolgd in het Nederlands in België (verzoekschrift, stuk 3). Dit staat evenwel los van de asielprocedure en is niet van die aard om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen.

3.3.11. De stelling dat verzoekende partijen in geval van terugkeer naar Spanje zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekende partijen *in concreto* aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Spanje.

3.3.12. Waar verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift aanvoeren dat er onvoldoende rekening is gehouden met het belang van de aanwezigheid van de familie van verzoekende partijen in België en er bijgevolg een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, wijst de Raad erop dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. De bestreden beslissingen strekken er niet toe het gezinsleven van verzoekende partijen te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat

hun verzoeken niet-ontvankelijk worden verklaard nu zij reeds internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreffen de bestreden beslissingen geen verwijderingsbeslissing.

3.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekers werden gehoord, de kans kregen om hun vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.3.14. Derhalve brengen verzoekers geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op hun specifieke omstandigheden verhinderen. Verzoekers' beschermingsverzoeken dienen dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar de beschermingsverzoeken van verzoekende partijen niet-ontvankelijk zijn omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.15. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van de beroepen heeft kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET